

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **H. H.**, nar. ...1981, trvale bytem, zastoupen Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5 v řízení proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, pošt.schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14.10.2009 čj: CPR-13596-1/ČJ-2009-9CPR-C262

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14.10.2009 čj: CPR-13596-1/ČJ-2009-9CPR-C262, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Znojmo, skupiny povolování pobytu Třebíč, ze dne 20.8.2009 čj: CPBR-551/ČJ-2008-68PT-CI, kterým bylo zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce o vydání cizineckého pasu (dále též „usnesení o zastavení řízení ze dne 20.8.2009“).

Žalobce v podané žalobě popsal dosavadní průběh správního řízení, uvedl, že dne 5.5.2008 podal ke správnímu orgánu prvního stupně žádost o vydání cizineckého pasu podle ustanovení § 113 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutím ze dne 22.5.2008 byla žádost zamítnuta, k odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Dne 29.2.2009 prvostupňový správní orgán rozhodl znovu tak, že žádost žalobce zamítl, k dalšímu odvolání žalovaný toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Po té správní orgán vyzval žalobce jako účastníka řízení k odstranění vad podání a doložení dokladu, který by dokládal, že si nemůže v důsledku překážky na jeho vůli nezávislé obstarat vlastní cestovní doklad, k tomu žalobce dodal vyjádření zastupitelského úřadu, že mu nebude cestovní doklad vydán, pokud nevyřeší záležitosti s vojnou. Usnesením o zastavení řízení ze dne 20.8.2009 prvostupňový správní orgán řízení zastavil pro neodstranění vad podání. Odvolání žalobce proti tomuto usnesení bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím a usnesení o zastavení řízení bylo potvrzeno. Dle názoru žalobce bylo rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem na základě nesprávného výkladu procesních předpisů, rozhodnutí v důsledku vadného procesního postupu upřelo žadateli jeho hmotné právo na vydání cestovního dokladu, v jiných srovnatelných případech správní orgán cizinecký doklad vydává a jeho nevydání je tedy porušením principu rovnosti.

Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že řízení bylo zastaveno proto, že žalobce nepředložil doklad, který by prokázal, že si nemůže nezávisle na své vůli opatřit cestovní pas, tato skutečnost je podrobně uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvedla, že pokud ve stejné věci, kdy zastupitelský úřad domovského státu cizince uvedl, že otázka získání pasu může být vyřešena jedinečně po vyřešení problémů spojených s vojenskou službou s tím, že je nutno se spojit s obvodním vojenským komisařstvím a získat informace ohledně výše poplatku předepsaného zákonem pro vyřešení problémů spojených s vojenským vyšetřováním, byl vydán cizinecký pas, pak toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zněním zákona o pobytu cizinců. Navrhla proto zamítnutí podané žaloby.

Je nutno konstatovat, že žalobce za žalovaný správní orgán označil Policii České republiky, Službu cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie Praha. Dne 1.1.2011 nabyl účinnosti bod 68 čl. XXIII. zákona č. 274/2008 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V důsledku novely zákona pravomoc rozhodovat o vydání a odnětí cizineckého pasu přešla do působnosti Ministerstva vnitra. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) je žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. S přihlédnutím k uvedenému ustanovení § 69 s.ř.s. považuje soud za žalovaný správní orgán Ministerstvo vnitra České republiky, na které přešla působnost v žalobě označené Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie.

Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výslovné výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Ze spisového materiálu vyplývá, že podáním ze dne 5.5.2008 požádal žalobce o vydání cizineckého pasu, neboť stát Arménie podmiňuje vydání cestovního pasu návratem do státu, jehož je občanem, a absolvováním dvouleté prezenční povinné vojenské služby. Protože vojenské řešení je v rozporu s jeho svědomím a stát Arménie neumožňuje alternativní vojenskou službu, není v rozsahu jeho vůle možnost opatřit si cestovní doklad domovského státu. V průběhu řízení žalobce předložil sdělení konzula ze dne 4.10.2007, ve kterém se uvádí, že doba platnosti cestovního pasu žalobce nemůže být prodloužena proto, že není vyřešena otázka jeho výkonu základní vojenské služby nebo otázka osvobození od výkonu vojenské služby nebo jeho odkladu. Za těchto podmínek bude žádost v Arménii zamítnuta.

Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 22.5.2008 bylo rozhodnuto tak, že žádosti žalobce se nevyhovuje a cizinecký pas se nevydává. K odvolání žalobce bylo uvedené rozhodnutí rozhodnutím odvolacího orgánu ze dne 13.1.2009 zrušeno a věc vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k novému rozhodnutí v zásadě s odkazem na procesní pochybení s tím, že je nutno vypořádat se s veškerými návrhy a námitkami účastníka řízení. Podáním ze dne 17.2.2009 se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Dne 27.2.2009 bylo prvostupňovým správním orgánem rozhodnuto tak, že žádosti žalobce se nevyhovuje a cestovní pas se podle § 115 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. nevydává, neboť pominuly důvody pro jeho vydání. K dalšímu odvolání žalobce bylo rozhodnuto odvolacím orgánem rozhodnutím ze dne 20.5.2009 tak, že odvoláním napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu rozhodnutí. Odvolací orgán poukázal na znění ustanovení § 115 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., které v daném případě nelze aplikovat, protože důvod pro vydání cizineckého pasu žadateli nevznikl, nemohl tedy ani pominout. Uvedl, že je nutno postupovat podle obecného předpisu o správním řízení s tím, že prvostupňový správní orgán je povinen provést nově veškeré procesní úkony, včetně výzvy k odstranění vad žádosti, případně využít institut přerušení řízení. Poukázal na ustanovení § 113 odst. 8 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. s tím, že musí být doloženo, že si žadatel platný cestovní doklad nemůže opatřit nezávisle na své vůli. Relevantním dokladem je v tomto případě potvrzení, kterým bude prokázáno, že žadateli nebude příslušným orgánem domovského státu vydán žádný cestovní doklad.

Posléze byl žalobce výzvou ze dne 18.6.2009 vyzván k odstranění vad svého podání, byl vyzván k předložení dokladu, ze kterého je zřejmé, že si cestovní pas nemůže nezávisle na své vůli opatřit, tedy potvrzení, kterým bude prokázáno, že mu nebude příslušným orgánem domovského státu vydán žádný cestovní doklad s odkazem na § 113 zákona č. 326/1999 Sb. Současně bylo konstatováno, že v případě, že vada nebude odstraněna, bude řízení zastaveno. Žalobce předložil korespondenci se zastupitelským úřadem, konkrétně žádost žalobce ze dne 30.6.2009, v níž žádá konzula o prodloužení platnosti jeho pasu a odpověď z téhož dne, v níž konzul žalobci sděluje následující: „otázka získání pasu může být vyřešena jedinečně po vyřešení problémů spojených s vojenskou službou. Je nutné se spojit s obvodním vojenským komisařstvím a získat informace ohledně výši poplatků předepsané zákonem pro vyřešení problému spojené s vojenským vyšetřováním. Nemusíte se pro tuto záležitost vracet do Arménie, můžete zatelefonovat na obvodní komisariát a peníze poslat bankovním převodem. Tento zákon se týká jen těch, kdo dosáhl věku 27 let. Potom můžete se obrátit na velvyslanectví a předložit potvrzení, že už nemáte problémy s komisariátem“. Žalobce dále předložil čestné prohlášení ze dne 6.8.2009 předložil čestné prohlášení, ve kterém uvedl, že se obrátil na zastupitelský úřad státu Arménie se žádostí o vydání nebo prodloužení cestovního pasu, zastupitelský úřad žádosti nevyhověl a odpověděl pouze částečně s odkazem na jiné povinnosti vztahující se k vojenské službě, které blíže nespecifikoval. Dále uvedl, že je mu

známo, že v Arménii tyto povinnosti, které jsou podmínkou pro získání cestovního pasu jsou buď splnění dvouleté prezenční vojenské služby nebo zaplacení sankce ve výši několikasetnásobku minimální mzdy, popř. absolvování trestu odnětí svobody. Prohlásil, že z důvodu svědomí nemůže absolvovat vojenskou službu, z rodinných důvodů nemůže na blíže neurčenou dobu odcestovat do Arménie, aby se nechal odsoudit a absolvovat trest odnětí svobody a z důvodu ekonomických nemůže dostát úhradě peněžitého trestu. Dále prohlásil, že hodlá založit rodinu, koupil proto rodinný dům, který obtížně splácí v hypotečním úvěru. Podřízení se požadavkům státu Arménie by znamenalo likvidační krok.

Usnesením Služby cizinecké policie, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Znojmo ze dne 20.8.2009 čj: CPBR-551/ČJ-2008-68PT-CI bylo rozhodnuto o zastavení řízení proto, že žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování řízení. V odůvodnění správní orgán poukázal na výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 22.6.2009, konstatoval obsah kopie elektronické korespondence se zastupitelským úřadem Arménie se závěrem, že ze sdělení zastupitelského úřadu je patrné, že cizinci může být vydán, příp. prodloužen stávající cestovní doklad při splnění podmínek, které jsou na jeho vůli závislé. Argumentace citací z ustanovení trestního zákona Arménie a čestné prohlášení nejsou požadovanými doklady. K tvrzení, že byl vydán cizinecký pas označeného čísla správní orgán uvedl, že má odlišný právní názor, podle něhož doložené doklady nesplňují podmínku, která je pro vydání cizineckého pasu stanovena zákonem. Prvostupňový správní orgán je vázán právním názorem odvolacího orgánu, který vyjádřil, že je nutno předložit potvrzení, kterým bude prokázáno, že nebude žadateli příslušným orgánem domovského státu vydán žádný cestovní doklad.

Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Odvolací orgán k námitkám, jež byly v odvolání proti usnesení o zastavení řízení ze dne 20.8.2009 uplatněny, uvedl, že dle jeho názoru bylo ve výzvě k odstranění vad jasně uvedeno, že správní orgán požaduje předložení dokladu, ze kterého je zřejmé, že cestovní pas si nemůže žadatel opatřit nezávisle na své vůli. Žadatelem doložená písemnost, písemný záznam z internetové komunikaci se zastupitelským úřadem Arménie, tuto skutečnost nedokládá, naopak je zřejmé, že pokud cizinec vyvine jistou aktivitu vůči své zemi, bude po zaplacení poplatku vyřešen problém spojený s vojenskou službou. Vydání cestovního dokladu domovským státem je v tomto případě v možnostech cizince, není tak naplněna zákonem stanovená podmínka. Dle názoru odvolacího orgánu z komunikace vyplývá, že opatření si cestovního pasu je v možnostech cizince.

Podle ustanovení § 113 odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném v době vydání napadeného rozhodnutí dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“ platilo, že příslušný správní orgán vydá cizinecký pas na žádost cizince, který pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu, nemá platný cestovní doklad a doloží, že si jej nemůže nezávisle na své vůli opatřit. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že jednou ze základních podmínek je doložení toho, že cizinec si nemůže opatřit platný cestovní doklad, přičemž skutečnosti, které tomu brání jsou nezávislé na jeho vůli, jsou to skutečnosti, které cizinec nemůže svou vlastní vůlí či svými úkony překonat, přičemž tyto skutečnosti brání tomu, aby si platný cestovní doklad opatřil. Z výše uvedeného spisového materiálu pak vyplývá, že důvodem pro zastavení řízení byl závěr správních orgánů o tom, že žalobce neodstranil vady svého podání, konkrétně nedoložil, že si nemůže nezávisle na své vůli platný cestovní doklad opatřit.

Žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem na základě nesprávného výkladu procesních předpisů. K tomu namítal, že správní orgán vyžadoval předložení dokladu, který nijak nespecifikoval, pouze označil ze zákona vytržený popis. Správní orgán neuvedl, o jaký doklad se jedná, nerespektoval logiku správního práva, které mnohdy ukládá mnoho náležitostí, z nichž se fakticky vyžadují pouze ty, které s ohledem na logiku věci lze předložit a jejichž předložení splňuje účel řízení. Např. výpis z rejstříku trestů je obecně vyžadován, nevyžaduje se tehdy, pokud ho země původu nevydává. Obdobně to platí o doložení skutečnosti podle § 15a odst. 4 písm. b) cizineckého zákona. Tyto námitky soud neshledal důvodnými. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správní orgán požadoval, aby žalobce předložil doklad, ze kterého je zřejmé, že si cestovní pas nemůže nezávisle na své vůli opatřit, tedy potvrzení, kterým bude prokázáno, že mu nebude příslušným orgánem domovského státu vydán žádný cestovní doklad. Současně odkázal na znění ustanovení § 113 odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Tato výzva je dle názoru soudu dostatečně jasná a konkrétní. Po žalobci správní orgán vyžadoval předložení takového dokladu, ze kterého vyplyne, že si cestovní pas žalobce nemůže opatřit, a to nezávisle na své vůli. To znamená, že správní orgán požadoval, aby žalobce předložil jakýkoliv doklad, ze kterého by bylo zřejmé, že domovský stát žalobci cestovní doklad nevystaví, protože tomu brání objektivní skutečnosti, které žalobce nemůže svojí vůlí ovlivnit. Rozmanitost těchto skutečností brání tomu, aby správní orgán formuloval svůj požadavek konkrétněji, např. bližším výčtem skutečností, které by bylo lze považovat za rozhodné skutečnosti. Takovýmto postupem by správní orgány omezovaly žadatele, aby prokázal rozhodné skutečnosti jakýmkoliv možným způsobem. Nelze souhlasit s tím, že nebyly zřejmé obsahové a skutkové náležitosti požadovaného dokladu, když z výzvy ze dne 18.6.2009 zcela jednoznačně obsah požadovaných skutečností vyplývá. Jak již bylo uvedeno, žalobci bylo uloženo, aby předložil doklad, ze kterého bude zřejmé, že mu nebude příslušným orgánem domovského státu vydán žádný cestovní doklad, přičemž se tak děje na základě skutečností, které žadatel nemůže svojí vůlí ovlivnit.

K tvrzení žalobce, že pokud správní orgán požadoval standardizované potvrzení státu Arménie, že mu nebude vystaven cestovní pas, tak takové potvrzení neexistuje, je nutno konstatovat, že výzva ze dne 18.6.2009 sice hovoří mimo jiné i o „potvrzení“, z celkového kontextu znění této výzvy je pak zřejmé, že postačuje jakýkoliv doklad, ze kterého by vyplynulo, že jsou splněny podmínky uvedené v § 113 odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Nebylo tedy vyžadováno žádné zformalizované či standardizované potvrzení státního orgánu Arménie, naopak byl zcela obecně vyžadován jakýkoliv doklad, který by rozhodné skutečnosti prokazoval. Nejde o lpění na splnění nesplnitelného požadavku, naopak tento požadovaný doklad by posloužil jako rozhodný doklad pro posouzení, zda žalobci lze při vyřizování jeho žádosti vyhovět či nikoliv.

Důvodnou nebyla shledána ani námitka, v níž žalobce poukazoval na ustanovení § 3 správního řádu s tím, že správní orgán je povinen vést řízení tak, aby zjišťovalo ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což nevytváří povinnost nést důkazní břímě účastníka řízení. Předložením je splněna povinnost účastníka řízení a podmínka řízení, nadále trvá povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav věci. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Lze souhlasit se žalobcem, že z ustanovení § 3 správního řádu vyplývá, že je povinností správního orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto případě správní orgány své povinnosti dostaly, když vyzvaly žalobce, aby předložil doklad o tom, že splňuje podmínky uvedené v § 113 odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že správní orgán vydá na žádost cizince, který (kromě toho, že pobývá na území na základě povolení k trvalému pobytu a nemá platný

cestovní doklad) doloží, že si ho (platný cestovní doklad) nemůže nezávisle na své vůli opatřit. Jde o jednu ze zákonem stanovených podmínek a správní orgány výzvou ze dne 18.6.2009 učinily úkon, který směřoval k tomu, aby byl zjištěn stav věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Proto také vyzval žalobce, aby doložil, že si platný cestovní doklad nemůže opatřit, a to nezávisle na své vůli. Z ustanovení § 3 správního řádu nelze dovodit, že by si takovýto doklad byl povinen správní orgán vyžádat sám, když ze znění ustanovení § 113 odst.7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že takovýto doklad doloží žadatel o cizinecký pas. Správní orgány dostaly své povinnosti zjistit dostatečným způsobem skutkový stav tím, že k předložení takového dokladu žalobce vyzvaly a následně obsah předloženého dokladu zhodnotily.

Žalobce v podané žalobě dále namítal, že z předložených dokladů plyne, že si žalobce nemůže opatřit cestovní doklad nezávisle na své vůli, více není v procesních možnostech účastníka řízení doložit. Toto tvrzení žalobce je v podstatě hodnocením dokladů, které žalobce v průběhu správního řízení předložil s tím, že další požadavky jsou nepřípustným zatěžováním účastníka řízení. Je zřejmé, že hodnocení žalobce ve vztahu k předloženým dokladům se liší od hodnocení, které provedl správní orgán, když učinil závěr o tom, že dostatečné doklady žalobcem předloženy nebyly. Z žaloby není zřejmé, jaké další požadavky představují nepřípustné zatěžování účastníka řízení, když ze spisového materiálu vyplývá, že podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí byl požadavek správního orgánu, který byl vyjádřen ve výše uvedené výzvě ze dne 18.6.2009. Jinými požadavky správní orgán žalobce nezatěžoval.

Důvodnou neshledal soud ani námitku, v níž žalobce namítá, že pokud měl správní orgán o předložených dokladech pochybnost, mohl provést důkaz opaku a tím dokazované skutečnosti vyvrátit, neboť bylo jeho povinností vést dokazování dokud nezjistí skutečný stav věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani z prvostupňového usnesení nevyplývá, že by správní orgán měl jakoukoliv pochybnost o dokladech, které byly žalobcem předloženy. Správní orgány tyto doklady hodnotily tak, že jimi, resp. jejich obsahem, nebylo prokázáno, že si žalobce nemůže nezávisle na své vůli opatřit platný cestovní doklad. Samotná skutečnost, že správní orgány učinily z předložených dokladů jiný závěr, než jaký činí žalobce, ještě neznamená, že měly správní orgány o předložených dokladech jakoukoliv pochybnost. Nebylo tedy třeba provádět dokazování, které by skutečnosti, jež byly v předložených dokladech uvedeny, vyvracely.

Žalobce dále poukazoval na to, že komunikace po telefonu, jak naznačuje vyjádření zastupitelského úřadu není cestou, jak si opatřit cestovní doklad, faktické postoje arménských úřadů znemožňují získat cestovní doklad bez absolvování vojenské služby jinak, než cestou korupce, přičemž nasměrování do telefonické komunikace je pokus o takové zprostředkování. Výklad skutkového stavu žalovaným odvolacím orgánem je zcela nevěrohodný. O fungování arménských úřadů má žalobce pouze kusé informace, vést trvající právní spor v Arménii je mimo jeho možnosti. Směrodatné je, že od zastupitelského úřadu se dočkal pouze odmítavého postoje. Jiný doklad rozumným způsobem získat nemůže. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z obsahu korespondence, kterou v neověřené kopii předložil žalobce je patrné, že již dne 4.10.2007 konzul Arménie sdělil žalobci k jeho žádosti o prodloužení platnosti jeho cestovního pasu, že platnost nemůže být prodloužena proto, že není vyřešena otázka výkonu základní vojenské služby nebo otázka osvobození od výkonu vojenské služby nebo jeho odkladu. Je tedy zřejmé, že konzul upozornil žalobce na to, že je nutno vyřešit otázku výkonu základní služby, popř. otázku osvobození od výkonu vojenské služby a nebo otázku odkladu výkonu vojenské služby. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce činil jakékoliv

kroky k tomu, aby otázku výkonu vojenské služby, osvobození od tohoto výkonu či odklad výkonu vojenské služby vyřešil. To, že řešení problému spojených s vojenskou službou je zcela v dispozici žalobce, pak vyplývá ze sdělení konzula ze dne 30.6.2009, který žalobci výslovně sdělil, že je nutno se spojit s obvodním vojenským komisařstvím, získat informace ohledně výše poplatků, předepsaných zákonem pro vyřešení problémů spojených s vojenským vyšetřováním. Je pravdou, že konzul současně sděluje, že věc lze vyřídit telefonicky s obvodním komisariátem a peníze je možno poslat bankovním převodem. Je však současně zřejmé, že jde o reakci na sdělení žalobce, že v armádě nesloužil, neměl možnost jet do Arménie. Zejména z obsahu sdělení konzula ze dne 30.6.2009, ale i z čestného prohlášení samotného žalobce ze dne 6.8.2009 je zřejmé, že žalobce si je vědom toho, že pro to, aby dostal své povinnosti splnit prezenční vojenskou službu, musí buď tuto vojenskou službu vykonat nebo zaplatit sankci za to, že vojenskou službu nevykoná. Této skutečnosti je si žalobce vědom, když v uvedeném čestném prohlášení uvádí, že z ekonomických důvodů nemůže dostát úhradě peněžitého trestu, neboť hodlá založit rodinu, koupil si dům, který obtížně splácí. Jak z obsahu sdělení konzula Arménie, tak z obsahu čestného prohlášení žalobce vyplývá, že je v dispozici žalobce, aby otázku výkonu prezenční vojenské služby vyřešil. Pokud tak nechce učinit faktickým výkonem vojenské služby, má žalobce možnost se z výkonu vojenské služby „vykoupit“, tedy uhradit určitou finanční částku v důsledku čehož bude otázka vojenské služby žalobce vyřešena. Je tedy zcela na rozhodnutí žalobce, zda v případě, kdy v domovském státě nechce fakticky vykonat vojenskou službu, zvolil druhou alternativu, a to je poskytnutí finanční kompenzace za to, že se nebude muset faktickému výkonu služby podrobit. Nelze tedy učinit závěr o tom, že si žalobce nemůže opatřit cestovní doklad domovského státu nezávisle na své vůli. Naopak z vyjádření konzula, tak i z obsahu čestného prohlášení žalobce vyplývá, že podmínkou pro vystavení cestovního dokladu je vyřešení otázky výkonu vojenské služby v domovském státě žalobce. Je na rozhodnutí žalobce, jakým způsobem zajistí splnění této podmínky, a to buď výkonem služby nebo poskytnutím finanční kompenzace. Tvzení žalobce, že cestovní doklad bez absolvování vojenské služby jinak, než cestou korupce, nemá oporu v obsahu sdělení konzula, ve kterém se uvádí, jakým způsobem má žalobce postupovat. To, že jde o obecnou informaci odráží obsah dotazů žalobce, který rovněž poskytl informace zcela obecné. Současně lze dovodit, že informace o možnosti telefonické komunikace je reakcí na sdělení žalobce, obsažené v jeho dotazu ze dne 30.6.2009, ve kterém uvedl, že neměl možnost jet do Arménie.

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že rozhodnutí v důsledku vadného procesního postupu upřelo žadateli jeho hmotné právo na vydání cestovního dokladu. K tomu žalobce uvedl, že povinnost mít cestovní doklad mu ukládá zákon, na druhé straně mu stát tento doklad odmítá vydat. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Podmínky pro pobyt cizinců a i podmínky pro to, jakými doklady cizinci zdržující se na území České republiky jsou stanoveny zákonem. Požadavek státu, aby se cizinec zdržující se na území České republiky měl doklad, kterým je schopen prokázat svojí totožnost, je zcela legitimním požadavkem. Zákon pak stanoví rovněž podmínky, za kterým lze získat cestovní doklad, který vystavuje Česká republika. Pokud žadatel o vydání cestovního dokladu zákonem stanovené podmínky nesplňuje, nelze jeho žádosti vyhovět.

Žalobce namítal, že zvolenou formou usnesení o zastavení řízení se správní orgány vyhnuly odůvodnění věcného negativního stanoviska. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobou napadené rozhodnutí je třetím rozhodnutím o žádosti žalobce. Ve dvou předcházejících rozhodnutích prvostupňový orgán rozhodoval věcně tak, že žádosti žalobce nevyhověl, až teprve následně vydal usnesení o zastavení řízení, a to s přihlédnutím k právnímu názoru, který vyjádřil odvolací správní orgán ve druhém zrušujícím rozhodnutí.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno usnesení o zastavení řízení, které bylo vydáno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle tohoto ustanovení řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení. Za takovou vadu lze považovat i skutečnost, že žadatel nedoloží splnění některé z podmínek, které zákon stanoví proto, aby o jeho žádosti mohlo být meritorně rozhodnuto. Při posuzování otázky důvodnosti či nedůvodnosti této námitky soud přihlédl k tomu, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem pro zastavení řízení byl závěr správního orgánu o tom, že žalobce nedoložil rozhodné skutečnosti, tj. nedoložil, že cestovní doklad nemůže v zemi původu získat nezávisle na své vůli. Nelze tedy souhlasit se žalobcem, že se správní orgány tím, že rozhodly o zastavení řízení, vyhýbaly řešení podstaty věci. Naopak je zřejmé, že právě zásadní otázka, tj. otázka, zda žalobce splňuje zákonem stanovené podmínky pro vydání cestovního dokladu orgány České republiky, byla předmětem posouzení žalobou napadeného rozhodnutí. Je zřejmé, že v dané věci je spornou otázkou otázka, zda žalobce doložil, že si platný cestovní doklad nemůže nezávisle na své vůli opatřit. K této sporné otázce se napadené rozhodnutí zcela jednoznačně vyjadřuje. Nelze tedy souhlasit s tím, že jde o zneužití procesního institutu zastavení řízení proto, aby se správní orgány vyhnuly řešení merita věci. Zvolený způsob rozhodnutí v daném případě na tuto otázku neměl žádný vliv, když, jak již bylo uvedeno, stanovisko k otázce, zda jsou splněny podmínky uvedené v § 113 odst. 7 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. je v napadeném rozhodnutí obsaženo.

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že v jiných srovnatelných případech správní orgán cizinecký doklad vydává, jeho nevydání je tedy porušením principu rovnosti. K tomu žalobce uvedl, že jiné osobě byl vydán cizinecký pas č. C0000728 typ PC, a to při stejných podmínkách, jako v případě žalobce. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. I kdyby byl uvedený cizinecký pas vydán za stejných podmínek, jaké existují v případě žalobce, nelze souhlasit s tím, že pouze z tohoto důvodu je žalobou napadené rozhodnutí nezákonné. Skutečnost, že za stejných podmínek bylo v jiném případě jiné osobě vyhověno automaticky neznamená, že tento úkon je jediným zákonným postupem a že správní orgány jsou pak následně takovýmto postupem ve všech ostatních případech vázány. Takovýto závěr by znamenal, že by správní orgány byly zbaveny svého oprávnění posuzovat opodstatněnost žádosti o vydání cizineckého pasu v ostatních případech, byly by povinny pouze mechanicky přebírat postup, který byl správním orgánem zvolen v předcházejícím případě, aniž by mohly posuzovat, zda došlo ke splnění zákonem stanovených podmínek či nikoliv ve věci, kterou správní orgány rozhodují následně. Dodržování principu rovnosti nelze chápat absolutně tak, že správní orgán je vázán vždy prvním rozhodnutím o konkrétní věci, neboť tím by orgány, které rozhodují následně, byly postaveny do situace, kdy pouze mechanicky přebírají závěry prvního rozhodnutí bez případné možné korekce závěrů, jež byly v prvním rozhodnutí vyjádřeny. Soud proto ani tuto námitku neshledal důvodnou. S přihlédnutím k uvedenému závěru pak soud neshledal důvod proto, aby doplňoval řízení spisem k vydání cestovního pasu č. C0000728 typ PC.

Ze všech důvodů shora uvedených dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení nepřislušní.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. října 2012

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu